Budafok, 1893. december 27. – Győr, 1971. január 24.

Apja uradalmi főgépész volt. Középiskolai tanulmányai után műszerész szakképzettséget szerzett, majd 1912. január 9-én szertárnok lett a MÁV Istvántelki Főműhelyében. Csatlakozott az illegális szakszervezeti mozgalomhoz, majd 1915-ben belépett a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba. A háborúellenes vasutasmozgalmak egyik szervezője. A Tanácsköztársaság alatt a Belügyi Népbiztosság Szombathelyre küldte az 1919. áprilisi tanácsválasztások lebonyolítására. Április 22-én a Vas megyei direktórium tagjává választották. 1919. augusztus 7-én letartóztatták, lázadás, izgatás és egyéb vádpontok alapján több perben ítélkeztek felette. A Szombathelyi Magyar Királyi Törvényszék 1921. január 26-án összbüntetésül háromévi fegyházra ítélte. Törölték a MÁV létszámából. Két év és négy hónap letöltése után amnesztiával szabadult.

Az 1922. júniusi nemzetgyűlési választások idején a szociáldemokrata pártközpont alkalmazottja. Július 3-tól a párt szombathelyi titkára. Októberben a Gerő Ernő vezette kommunista szervezkedésben való részvétel gyanújával letartóztatták. Mivel semmit nem tudtak rábizonyítani, szabadon bocsátották. 1929-től a győri szociáldemokrata pártszervezet titkára, 1930-tól az országos pártválasztmány tagja, 1936-tól felső-dunántúli titkárság vezetője. 1934-től Győr város törvényhatósági bizottságának a tagja. 1935-től részt vett az Országos Társadalombiztosító Intézet munkájában, 1939-től a vasasszövetség győri csoportjának a titkára, majd a második világháború idején a győri szakszervezeti bizottság titkári tisztét is ellátta. A német megszállás után a Bakonyban bujkált. Nyáron visszatért Győrbe. Október 18-án nyilas hatóságok letartóztatták. A vagongyári munkásküldöttség követelésére a főispán elrendelte a szabadon bocsátását, ezután a fővárosba utazott, majd karácsony előtt titokban visszatért Győrbe.

Az 1945 áprilisában megalakult Győri Nemzeti Bizottság aktív tagja. Június 1-jén a város polgármesterévé választották, ekkor a párttitkári funkcióról lemondott, de a városi és a megyei szervezet elnöki tisztét 1948-ig betöltötte. Az SZDP XXXIV. kongresszusán, 1945. augusztus 20-án beválasztották az országos pártvezetőségbe. A november 4-i nemzetgyűlési választásokon az SZDP Győr megyei listáján maga is képviselő lett, de a Nemzetgyűlés 1946. február 15-i ülésén lemondott a mandátumáról, mivel továbbra is polgármesterként kívánt dolgozni. 1947-től egyre hevesebb demagóg támadások érték az MKP politikusai részéről, városfejlesztési terveit, munkanélküliséget csökkentő javaslatait elgáncsolták, ezért 1948. február 20-án lemondott a polgármesteri posztról. Március 7-én az SZDP XXXVI. kongresszusa jobboldalinak minősítette, és kizárta a pártból.

1950. június 28-án koholt vádak alapján letartóztatták. A Budapesti Katonai Törvényszék augusztus 22-én „háborús bűntett, a népi demokratikus államrend elleni szervezkedés és hűtlenség” bűntette miatt életfogytiglani kényszermunkára ítélte. Augusztus 29-én a Katonai Főtörvényszék a kényszermunkát fegyházbüntetésre változtatta. Győri családi házát és felesége könyvkölcsönző üzletét államosították, a bútoraikat elárverezték. Miután az Elnöki Tanács a kiszabott büntetés további részének a letöltése alól mentesítette, 1956. március 29-én kiszabadult. Az Elnöki Tanács szeptember 1-jei határozatával rehabilitálta. 1956 októberében tevékenyen részt vett a szociáldemokrata párt győri újjászervezésében; helyi elnökké választották. A november 4-én újra megjelent Győri Munkás című lapban Feltámadunk! című vezércikke nemzeti összefogást hirdetett a független, semleges, demokratikus Magyarország megteremtéséért. A forradalomban vállalt szerepéért nem érte megtorlás. A Legfőbb Ügyészség 1962-ben benyújtott perújítási indítványára a Legfelsőbb Bíróság július 19-én bűntett hiányában felmentette az 1950-es vádak alól.